

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 008606 26 Кж 3
Бања Лука, 17.04.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Соње Матић, у кривичном предмету оптуженог В. Р. због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца из Бијељине Ранка Керовића и браниоца оптуженог, адвоката Петка М. Будише из Бијељине, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008606 25 К 2 од 02.12.2025. године, у сједници вијећа која је у јавном дијелу одржана у присуству оптуженог и његовог браниоца, 17.04.2026. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца из Бијељине и браниоца оптуженог В. Р. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008606 25 К 2 од 02.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 008606 25 К 2 од 02.12.2025. године, оптужени В. Р. је оглашен кривим због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног законика Републике Српске (надаље: КЗ РС) и за то дјело је на основу истог законског прописа и уз примјену одредби члана 42. тачка 2, члана 43. став 1. и 2, члана 46. став 1. и 2, члана 52. став 1. и члана 54. став 1. тачка 3. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Истом пресудом је на основу члана 108. става 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље: ЗКП РС) оштећени С. П. упућен да имовинско правни захтјев може остваривати у парничном поступку, а на основу члана 96. став 2. и члана 99. став 1. ЗКП РС оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка на име паушала у износу од 150 КМ у року од петнаест дана по правоснажности пресуде, уз пријетњу принудним извршењем.

Против те пресуде су жалбе благовремено изјавили окружни јавни тужилац Ранко Керовић из Бијељине и бранилац оптуженог, адвокат Петко М. Будиша из Бијељине. Тужилац жалбом побија првостепену пресуду у одлуци о казни, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању. Бранилац оптуженог жалбом побија првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика и погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи оптужбе или да се та пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог је поднио одговор на жалбу тужиоца којим оспорава наводе те жалбе и предлаже да се одбије као неоснована. У одговору је бранилац тражио да он и оптужени буду обавијештени о сједници вијећа.

Јавна сједница другостепеног вијећа овог суда одржана је у складу са чланом 318. став 1. и 3. ЗКП РС, у присуству оптуженог В. Р. и његовог браниоца, адвоката Петка М. Будише. Бранилац је на сједници изложио садржај своје жалбе остајући код свих жалбених приговора и навода којим су у жалби образложени, као и жалбеног приједлога. Посебно је апострофирао разлоге због којих одбрана сматра да се у радњама оптуженог не стичу обиљежја кривичног дјела убиства у покушају и да ни један од изведених доказа не указује да је психички однос оптуженог био управљен на лишење живота оштећеног. У погледу жалбе тужиоца је бранилац остао код писмено датог одговора и приједлога да се жалба тужиоца као неоснована одбије, а уважи жалба одбране. Оптужени је у свему прихватио наводе и приједлоге свог браниоца, те је поновио кључне наводе своје одбране да није имао намјеру да убије оштећеног, а да је такву намјеру имао да би оштећеног сигурно и убио.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, по свим наводима жалби и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, имајући у виду наводе одговора на жалбе и све остале предметне списе, па је утврдио да су жалбе неосноване и одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Жалбом браниоца се неосновано приговара да су побијаном пресудом учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), и) и к) ЗКП РС. С тим у вези изнесене наводе да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а да су изнесени разлози нејасни и у знатној мјери противрјечни, као и да је повријеђено право оптуженог на одбрану и оптужба прекорачена, бранилац у жалби ничим конкретним не аргументује, нити за ове повреде има упориште у садржају побијане пресуде и поступку који је претходио њеном доношењу. Супротно тврдњама браниоца овај суд налази да су у образложењу побијане пресуде изнесени конзистентни разлози у погледу свих чињеница одлучних за постојање предметног кривичног дјела убиство у покушају и кривичне одговорности оптуженог као извршиоца тог дјела. Пошто је првостепени суд у погледу виности оптуженог утврдио да је инкриминисане радње пуцања у правцу оштећеног предузео са евентуалним умишљајем, тј. свјестан да га тиме може лишити живота и пристајући на наступање те последице, то је на одговарајући начин измијенио и чињенични опис дјела, тако да је умјесто навода којим је у оптужби био описан директни умишљај оптуженог, у пресуди описао евентуални умишљај оптуженог, чиме није повријеђен идентитет оптужбе и пресуде, нити је оптужба прекорачена, како се то у жалби браниоца неосновано сматра.

Испитујући чињеничну и правну основу побијане пресуде суд налази да наводи жалбе браниоца нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд извршио анализу и оцјену свих доказа оптужбе и одбране који су изведени на главном претресу (саслушањем свједока: оштећеног С. П., Н. С., Д. П. (1), Д. П. (2), Т. Ч., Б. М., М. Љ., С. Ж., Д. М., С. Т. и др., као и вјештака Младена Новаковића, Бранке Милић и Давора

Шимуновића, те читањем и вршењем увида у писмене налазе и мишљење тих вјештака, записник о увиђају ПУ Бијељина од 06.07.2021. године и другу уложу документацију), што је за резултат имало правилан закључак првостепеног суда да су несумњиво доказани наводи оптужбе да је оптужени предметне прилике из свог возила пуцао из пиштоља у правцу оштећеног С. П., док је овај управљао својим возилом, као и да је оптужени био свјестан да на тај начин оштећеног може лишити живота и да је пристао на наступање те посљедице и тиме учинио кривично дјело убиство у покушају из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. КЗ РС, ближе описано у изреци побијане пресуде. У образложењу пресуде су о томе изнесени потпуни, јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози, како у погледу утврђеног чињеничног стања, тако и примјене Кривичног законика. За супротан став одбране у жалби нису наведени прихватљиви аргументи, нити предложени нови докази, па се приговори жалбе браниоца којима се оспорава чињенична и правна основа побијане пресуде, оцјењују неоснованим.

Бранилац у жалби анализира изведене доказе и закључује да локација трагова од метака на предњим и задњим лијевим вратима на возилу оштећеног (снимљени на фотографијама бр. 15. и 16.), од којих се један налази ниско у предњим лијевим вратима, а друга два у доњем дијелу задњих лијевих врата, уз околности да је оптужени, као искусан стријелац пуцао са мале удаљености из свог возила у правцу возила којим је управљао оштећени, не указују на вољу оптуженог да живота лиши оштећеног, већ указују да је пуцао са циљем да његово возило оштети, уз напомену да су на главном претресу и оптужени и оштећени тврдили да оптужени није имао такву намјеру, јер је у конкретној ситуацији могао оштећеног лишити живота да је такву намјеру имао. Стога бранилац сматра да је уз правилну оцјену изведених доказа суд могао „неспорно утврдити“ да умишљај оптуженог није био управљен на чињење кривичног дјела убиства, већ кривично дјело оштећења туђе ствари, евентуално кривично дјело изазивања опште опасности или покушај тешке тјелесне повреде, уз образложење да би се могло радити само о покушају овог кривичног дјела у случају да је суд утврдио да је умишљај оптуженог био управљен на повређивање оштећеног (истовремено негирајући ту могућност), имајући у виду да оптужени није пуцао у правцу главе, грудног коша или абдомена оштећеног.

При том бранилац губи из вида разлоге изнесене у образложењу побијане пресуде у погледу оцјене првостепеног суда да је вјеродостојан исказ оштећеног из истраге (за разлику од оног који је дао на главном претресу) и у погледу оцјене свих других изведених доказа субјективне и објективне природе, из којих је јасно да је суд извршио свестрану садржинску анализу и савјесну оцјену свих изведених доказа, сагласно одредби члана 295. став 2. ЗКП РС, како са аспекта вјеродостојности, тако и њихове доказне вриједности, што је за резултат имало и правилан закључак првостепеног суда да је несумњиво доказано да је предметне прилике оптужени, након вербално упућене пријетње оштећеном да ће га лишити живота, из пиштоља који је држао у свом возилу пуцао у правцу оштећеног, свјестан да га на тај начин може лишити живота и пристајући на наступање такве посљедице, којом приликом су настала и оштећења на лијевим вратима возила, у виду рупа од зрна која су пробила лим и завршила унутар врата иза којих је сједио оштећени. Околност што су ова оштећења лоцирана у доњем дијелу врата не доводи у сумњу ове кључне закључке суда и нема значај какав им жалилац настоји придати. При том жалилац губи из вида за разлику од првостепеног суда, да је по изјави коју је оштећени дао непосредно након критичног догађаја, он нагло додао гас и удаљио се возилом кад је уочио да оптужени (који је зауставио своје возило наспрам његовог и први му се обратио), на његов поздрав узвратио пријетњом да ће га убити и десном руком

подигао и према њему уперио пиштољ. Оштећени је навео да је у том моменту, када је нагло додао гас, зачуо и више пуцњева и осјетио како га нешто удара по стомаку док је у шоку возио према оближњем паркингу полиције, гдје се зауставио и тек тада схватио да није погођен, да је одмах полицијским службеницима пријавио критични догађај и недуго затим им дао изјаву, изражавајући уз остало и страх за свој и животе своје породице. Пошто је прегледао своје возило и видио да су меци пробили лијева врата, закључио је да су га током вожње погађали комадићу из врата, настали услед тих оштећења.

Како је овај исказ оштећеног из истраге (за разлику од његовог исказа са главног претреса, када је тврдио да се не сјећа да му је оптужени пријетио и сл.), био потврђен и несумњивим објективним доказима и у складу са неспорним околностима предметног случаја, првостепени суд га је правилно оцијенио вјеродостојним, за што је у образложењу своје пресуде (на стр. 4. и 5.) изнио аргументоване разлоге, које наводи жалбе нису успјели довести у сумњу. Једнако тако је суд изнио аргументоване и за овај суд у свему прихватљиве разлоге (на стр. 9.), због којих је оцијенио неприхватљивом изјаву оптуженог дату у својству свједока одбране (у којој је тврдио да је пуцао само да би уплашио оштећеног, након што га је упитао зашто му је са својим друговима запалио ауто, као и да је оштећени након пуцања изашао из возила, кад га је могао убити да је имао такву намјеру), који разлози жалбом такође нису успјели довести у сумњу.

У жалби се понављају наводи одбране оптуженог изнесени током поступка и у изјави коју је оптужени дао у својству свједока, да није имао намјеру да лиши живота оштећеног и то настоји аргументовати првенствено локацијом оштећења која су настала од испаљених метака на возилу оштећеног, губећи из вида да побијаном пресудом није ни доказан навод оптужбе да је оптужени имао такву намјеру, већ је утврђено да је у вријеме предузимања инкриминисане радње пуцања био свјестан да на тај начин може лишити живота оштећеног и да је на то пристао, што је определијелило његову виност као евентуални умишљај, због чега је у том погледу извршио и корекцију чињеничног описа дјела, о чему је изнио јасне разлоге у образложењу пресуде (на стр. 12.), за које се у жалби браниоца нетачно наводи да су изостали и неосновано сматра да је овом корекцијом чињеничног описа дјела прекорачена оптужба. На те разлоге се жалилац упућује, као мјеродавне за закључак суда да је оптужени поступао с евентуалним умишљајем.

Овај облик виности се не може изједначити са директним умишљајем и стога, иако правилно сматра недоказаним да је оптужени имао намјеру да оштећеног лиши живота, жалилац губи из вида да би постојање такве намјере определијелило његов директни умишљај, али да то није искључило евентуални умишљај. Разлика између ова два облика умишљаја није у стању свијести учиниоца кривичног дјела убиства (било да је то дјело свршено или остало у покушају), јер је код оба облика он свјестан да својом радњом може другог лишити живот, већ је разлика у стању његове воље, тако да учинилац дјела с директним умишљајем смртну посљедицу хоће, а учинилац дјела с евентуалним умишљајем на ту посљедицу само пристаје, какво стање воље је правилно и утврђено побијаном пресудом.

Стога се по оцјени овог суда жалбом браниоца неосновано побија чињенично стање које је утврђено побијаном пресудом, како у погледу радњи које је оптужени предузео, тако и његове виности, те је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно примјењен и Кривични законик и дјело, за које је оптужени оглашен кривим изреком побијане пресуде правно квалификовано као кривично дјело убиство у покушају

из члана 124. став 1. у вези са чланом 22. КЗ РС. Околност да је оптужени дјело учинио с евентуалним умишљајем је цијењена приликом одмјеравања казне и довела је до блажег кажњавања.

Испитујући одлуку о казни поводом жалби тужиоца и браниоца оптуженог, овај суд налази да жалбе нису успјеле довести у сумњу одлуку првостепеног суда да оптуженом за предметно кривично дјело убиства у покушај изрекне казну затвора у трајању од 3 (три) године, налазећи да је то потребна и довољна мјера казне оптуженом за учињено дјело и да ће се извршењем те казне остварити сврха кажњавања, а прије свега позитивно утицати на оптуженог да убудуће не чини иста или слична кривична дјела против живота и тијела, те остварити једнако такав, позитиван утицај и на друге и тиме утицати на сузбијање ове опасне врсте криминалитета. Притом је првостепени суд узео у обзир све околности које према члану 52. став 1. КЗ РС утичу на одмјеравање казне, како олакшавајуће околности које је утврдио на страни оптуженог (његове социјелне прилике, да је незапослен, породичан и отац једног дјетета), тако и отежавајуће околности, исказану упорност при извршењу дјела, да је пуцао на јавном мјесту у близини угоститељских објеката у којима су боравили грађани и да је и раније кривично одговарао. Овим околностима међутим суд очигледно није придао никакав стварно отежавајући значај, док је пуни олакшавајући значај придао утврђеним олакшавајућим околностима, па и степену кривичне одговорности оптуженог. То је очигледно већ из чињенице да је оптуженом казну значајно ублажио уз правилну примјену одредби члана 53. став 1. КЗ РС (који предвиђа могућност ублажавања казне кад то закон прописује, као што прописује за покушај кривичног дјела члан 22. став 2. КЗ РС) и члана 54. став 1. тачка 3) КЗ РС и оптуженог осудио на казну затвора од 3 (три) године, што је максимално ублажена казна и нижа се не може одмјерити учиниоцу предметног кривичног дјела за које је прописана као минимална казна затвора од 5 (пет) година. Изречену казну по оцјени овог суда нису успјели довести у сумњу наводи жалбе тужиоца. Када се с тим у вези позива на значај околности да је оптужени раније осуђиван, што је и првостепени суд констатовао (наводећи да је раније „кривично одговарао“), тужилац у жалби не наводи које су то раније осуде оптуженог, нити је с тим у вези током поступка изводио доказе, како би суд могао уз остало утврдити да ли се ради о осудама које може узети у обзир, или о осудама које су морале бити брисане из казнене евиденције оптуженог, у ком правцу је и одбрана приговарала. Стога тужилац у жалби неосновано сматра да ова околност као отежавајућа није реално вреднована, као што неосновано сматра и да је степен кривичне одговорности оптуженог оправдавао већу казну, губећи из вида да је побијаном пресудом утврђено да је оптужени поступао с евентуалним умишљајем и да овај блажи облик умишљаја не може утицати да казна буде већа, већ да буде мања.

Због свега наведеног је утврђено да не постоје разлози због којих се жалбама побија првостепена пресуда и да истом није повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић